

Frel „Danstæren“

halvugentlig Ulyheds- og Oplysningsskild for det danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danstæren“ udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Kvarter i De Forenede Stater \$1.50; til Ulandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: A. M. Andersen. Alle Indsendelser adresseres: Danstæren, Blair, Neb.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danstæren“

Måske sendt til Subskribenter, indtil der trykkes Oplysning om taget af Udgivningen og alt andet, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne hændes sig til Folk, der abonnerer i Bladet, enten for at Løbe hos dem eller for at faa Oplysninger om det abonnerede, vedes de altid omtale, at de faa Uvertifikament i dette Blad. Det vil være af genlig Nytte.

Kirke og Menighedsliv.

(Efter „Ar. Dbl.“)

Det kirkelige Udviklingspunkt ved Røngens 40-aarige Regeringsjubelium har sine Rødder langt tilbage i det sidste Aarhundrede.

Naar vi da i Dag vil gøre et lille Blik og se os tilbage gennem Udviklingsfaserne under Kong Christian 9.s Regering, maa det fremhæves at Kirke- og Menighedsudviklingen har udfølet sig i nøje Følge med den Kamp mod den herskende Nationalisme, som førte af Kirkens Mænd fra det 19. Aarhundredes Begyndelse.

Betegnende er i saa Henseende, at Indlederne af saavel det Mytster-Martensenske Syn, som det Grundtvigske optræder i Tiden før og efter Kong Christian 9.s Tronbestigelse.

Men en Hoveddel af saavel Mac-tensens som Grundtvigs Virksomhed falder efter 1863 — og hele den Indre Missionens ved Bisk. Beck indledede Arbejde tilhører vor nuværende Konges Regeringsperiode.

Man tør nok betegne det sidstnævnte Udslag af Kirke- og Menigheds-livet som det særlig typiske for denne Tid.

Den Indre Mission med sin gennemgribende Organisation paa Folketirkens Grund er nemlig den reelle Følge af den ved Grundloven hjemlede Forsamlingsfrihed.

Og om end andet kirkeligt Arbejde ogsaa har benyttet denne Ret, er dette dog ikke stillet i blot tilnærmelsesvis samme Udstrækning som ved Indre-Mission.

Den højstirkelige Retning.

Den Mytster-Martensenske Retning, til hvilken Danmarks Præstestiftelse vistnok slutter sig, har i det hele taget ikke arbejdet gennem Organisation, men efter sin højstirkelige Tendens levet videre paa de gennem Grundloven dannede, nye Vilkaar som en Retning, der satte sin Lid til en regelmæssig Udøvelse af det folketirkelige Liv.

Den har ikke haft Arbejdet væsentlig nye Former, hvilket nok saa meget har sin Grund i, at Retningen ikke har arbejdet med Organisation, som i et Ylle-Væste om nye Former.

Man vil saaledes finde, at de væsentlige Hovedsagsforhold har trængt ogsaa denne Retnings Mænd — ind i den Retning selv — ind i organiseret Arbejde, saaledes som i „den Indre-Mission i København“.

Her er der efter det af den store Prædikanter, senere Biskop Steens Eksempel set en Sammenstemning — eller i hvert Fald Sammenstilling — af højstirkelighed i Indre-Missionens Organisationsarbejde.

Fra Missionshuset „Bethesda“, der fra et oprindeligt mere missionsk har faaet et meget bredt kirkeligt Grundlag, er Impulserne til organiseret Menighedsarbejde udgaet saavel i Hovedsagen som i de større Provinsbyer.

Til Forskælle heraf tjener ogsaa, at Stillingen som Bypræster addeles gennemgaaende har været paa højstirkelige Hænder. — Først i det sene-

ste Aar er en Forskydning heri kendelig, tydeligt i København gennem det frie Arbejde ved Københavns Kirkefæst.

Men svarende til den ovennævnte Omstændighed har Menighedspleje-Arbejdet — i den for Byerne særlige Form — i Regelen været lebet efter højstirkelige Synspunkter i Sammenstemning med lyst Syn paa Barn-hjertighedsmissionen og dansk Indremission.

Betegnende for en Del af den højstirkelige Retning er ogsaa et saadant Moment som, at den modstaaer den ved Valgmenighedsloven af 1868-givne Frihed, mens den f. E. i København har hndet en for Sognebe-vidstheden og -arbejdet sdelæggende Frihed.

Det betydeligste Træk hos denne Retnings Præster er ellers den stærke Hævdelse af den kirkelige Lærdoms og Videnskabeligheds Betydning for Kirke- og Præst-Udøvelsen. Og paa dette Punkt har den hndt overordentlig meget til Opretholdelse af det i god Forsand gejstlige Præg i et Tidrum, der ellers udmærker sig mere ved praktisk Jværet end ved en solid videnskabelig Uddannelse.

I den allerførste Tid har det ogsaa indenfor den højstirkelige Retning vist sig Organisations-Tendenser. Men disse er aabenbart udførelse af Hensyn til de med det foretagne Kirkeforfatnings-Spørgsmaal forbundne nye Kirkelove — de har næppe været Rød i nogen højstirkelig Overbetragtning om Organisationsnødvendighed.

Endelig nævner vi, at der kan iagttages en stærk mere ubtalt Forskydning indenfor Retningen, saaledes at man maa forventet et delvis Fællesarbejde mellem yngre Mænd af blandedt højstirkelig og indremissionsk Anskuelse — et Fænomen, som utvivlsomt har i forbindelse med det retningsbestemte Menighedsarbejde i Hovedsagen, hvori den teologiske Studenterverden har taget og tager betydeligt Del.

Den grundtvigske Retning. Den ejendommelig grundtvigske Ulyst for alt, hvad der smager af Organisation, stod indtil Stif-telsen af „Kirkeligt Samfund af 1898“ hindrende i Vejen for et Retnings-arbejde fra denne kirkelige Lejr.

Naar alligevel Grundtvigianismens Mænd har sat overordentlig tydelige Spor i den kirkelige Udøvelse i de sidste 40 Aar, kommer dette af, at det grundtvigske Syn har en eger Tone til i folkelig Form at brede sig. Rigtig nok taber det i Regelen ved sit kirkelige Særpræg som bestemt Dognet om Trøstordet — bennærværet er endog fabelagtig uendigt grundtvigske Vægtedre — men til Bengald vinder det grundtvigske Men-Syn over det menneskelige og kristelige Samforhold i Tilgængelighed for den jævne, frie Mand.

Udøvelsen af den grundtvigske Retning i dette Tidrum er nøje be-tæmt ved Genopførelsen af Valgmenighedsloven af 15 Maj 1868. Ikke just, at der er dannet saa mange grundtvigske Valgmenigheder — der findes kun en god halv Sneed der findes kun en god halv Sneed — men alle Valgmenigheder til Dato er netop grundtvigske.

Først efter de i sidste Rigsdags-samling vedtagne Kirkelove kan det over-jøvedet tænkes, at de andre kirkelige Retninger vil benytte sig af Valgmenigheds-Ventilen.

Det har nemlig, i Modsætning til den grundtvigske Anskuelse, været de andre Retninger imod, at der dannes Menigheder, som ikke ved nye For-jold paa Stedet vilde opgive deres Særstilling. Dette Forhold ordnet den nye Lov om Brug af Kirker saaledes, at i hvert Fald Indre-Mission ikke længere vil kunne nære Betænk-lighed ved Stiftelse af Valgmenig-heder.

De forløbne 40 Aar har fra grundtvigske Sider set adskillige Fænomener. Saaledes noterer vi den grundtvigske Epigon Periode i 60-70erne, da Grundtvigianismen baade havde mest Vind i Sejlens og samtidigt ud-arte i et Efternakteri, der var skab-ningssørgert for Retningens fælde. Arbejde.

Men ud fra Erfaringerne i denne Periode fremtræder med største tydelighed et Stel mellem Sammen- og Ny-Grundtvigianerne. De første betegner „det kirkelige Standpunkt“, der væsentlig falder sammen med Grundtvigs eget, mens

de sidste fører hans Folke- og Kirke-friheds-Syn ud i saadanne Konse-tenner, at den bibelske Kristendoms-opfattelse faar i Fare.

En af de nøje Følger af denne Des-ling var den tydelige Væksen og der-med sammenhængende Nedgang i det grundtvigske Arbejde, som spore-des op imod 90erne.

At „Kirkeligt Samfund af 1898“ er stiftet under den Høvels, kan lig-saa tydelig spores, som at det i sit Organisationsarbejde rummer en Tanke, der snarere stammer fra en Visk-tendens end en N. F. S. Grundtvig.

I øvrigt er det grundtvigske Kri-kenomsyn langt mere bleven ud-trykt gennem Højstolerne end gennem Kirken.

Indtil for en god halv Sneed Aar siden var alle danske Højstoler bestemt af det grundtvigske Syn.

Forslaaetligt nok i øvrigt, da dettes Udøvelse af „det menneskelige“ sam-tids Forbund med en storlaaet Kær-lighed til Nordens Folkelig igennem Højstolerne ligefrem paa Forsaand ha-vede Vej til Ungdommen.

Og — ens Mening om Højstolens Betydning for Kirke og sand Kristendoms-uforsat — her har Grundtvigianismen givet et vidt og bredt Bidrag til det danske Folks, særlig Bønde-lændens, Oplysning.

Man kan vel ikke beskrive, at denne Oplysning ofte kun er af en Overflade-natur, men det maa dog betænkes, at fuld Dybde umuligt kunde naas gennem eet Slægtled.

Hvad særlig Grundtvigianismens Hovedsag paa Kristendommens Læ-retninger angaar, kan det fremhæ-ves, at der har faaet sig „Slag ved Skoleisamen“, og at som Følge heraf der findes en overhaandtagende Mistillid indenfor Retningen til det genlige Dogme om Trøstordet, mens verimod den stærke Fremhævelse af den hellige almindelige Kirkens Væsen har været til Gavn for den fælde danske Folketide, om end den paa Steder i aarløbte grundtvigske Kredse har ført til aandelig Svæm.

En Dødsnat.

Om Ulyksten ved Marstal Ratter til Søndag (28. Nov.) hedder det i „Ar. Dbl.“ bl. a.:

I Lørdags Eftermiddags ved 3-Tiden tog to unge Mennesker fra Marstal, Hyster Hans Albert Weber, 19 Aar al., og Semand Rasmus Røck, i Damjolle ud paa Søen for at lætte Kroge.

Det kulede imidlertid ret stærkt op og de to unge Mennesker besluttede der-for at sætte Krogerne et lille Stykke til Sø uden for Erikshale. De blev hurtigt færdige med deres Arbejde og var allerede for Hjemkomsten mellem Kl. 4 og 5. Men paa Hjemvejen blev de en Del mere op, og det blev et liv Fuling af N. D. Kl. 5 1/2 var de raaede et Stykke op ad Erikshale men for at ordne noget ved Sejlens naatte de sætte Damjollen paa Grund.

Deretter gik det nogenlunde en lille Tid, men imidlertid var Storm og Rørte tillagtet i betydelig Grad, og inden de vidde af det, tog Dam-jollen Grunden ved Erikshale.

Hvis de unge Mennesker paa dette Tidspunkt havde vidst lade Jollen i Stikken, vilde de begge have hjerget sig. Men da de ikke antog, at det var overdreven stor Fare ved, saa naar de vare Blev, at se et rebde Jollen. If de den paany lettet og stod ud efter det dybe Vand, men ved den første Bugt, de slog, tog en Rastevind fat i Sejlene og vælte Jollen om paa Siden, saa den sank paa grundet Vand, vel godt et Par Alen paa den anden Side af Løbet.

Nu begyndte for Alvor Lidelse for de nødsedte.

Kloften kunde da vel være omkring 3 Eftermiddag. Den stærke, vidende Kulde og det iskolde Vand, der stadi-g slog hen over Jollen, gennem-vede Rasmus Røck og Hans Albert Weber i kort Tid. Ravnlig den sidste led haardt, idet han i Forhold til Sæturen kun var let klædt; han manglede baade Dieltæje og Sydhæst, og sin Hue havde han mistet. Han fik et Lommeur af sin Kammerat, til at bølge Hovedet med, men dette var snart gennemsløbt. De raaede jævnlig af deres Lingers fulde Kraft, men den stærke Storm i Forbinde-se med Søens Bruen hindrede Lyden i at høres i længere Afstand, og Stor-men tog til i Mørk.

Ratten var vel mørk, men Luften forholdsvis klar, saa de kunde se Hjer-terne; ikke blot inde i Marstal og fra Langeland, men ogsaa fra Thyk-fæsten glimtede de lyse de Stær. Den saa haardt medtagne Weber hrede en Gang til sin Kammerat: „Se, det er langt ude er det et Lys; det er en Jolle, som kommer indester“. Men hans Kammerat, Rasmus Røck, naatte med Beklagelse rive ham ud af hans Vildfarelse. Weber blev svæ-jere og svæjere og var klar over, at det var mod Døden med ham. Noget af det sidste, han saa og sagde, var: „Se, nu sluktes Lyset inde paa Marstal Dampskibsbrol“, og en halv Time efter sluktes det unge Men-ne-skes Livslus.

Nu var ved Etiden Rasmus Røck alene tilbage i Damjollen. Timerne sneg sig langsomt hen for den forladte, der trofast fastholdt i Kammerats Vag, for at dette ikke lude blive bortstykket af Vælgerne. Røck maatte ligge paa sine Knæ for at klare sig nogenlunde fri for stadi-g at skulle have Fødder og Ben i det iskolde Vand. Men han vidste til sidst ikke, om han havde nogen af De-sene.

Endelig, men først, da Dagen gry-ede, viste Frelsen sig. En Jolle kom ud og hjergede den yderst forkomne i Vand, medens den dybe blev lagt i Bunden af Jollen. Da Røck maatte føres til sine Forældre hjem, var han saa medtaget, at han hverken kunde sætte eller staa paa Benene, ligesom hans Hænder var stærkt op-pulmede.

I Tirsdags havde Røck det rigtig-jodt, men maa dog holde Sengen. Han er imidlertid udenfor al Fare.

Ansagar College,

Hutchinson, Minn.

Da en Mængde Danske rundt om i Amerika om'atte Ansagar College, Hutchinson, Minn. med Kærlighed d, tilbede j mig herud at fremkomme med nogle Oplysninger, der maa se interessere „Danstærens“ Læjer. Stolebygningen, der nedbrændte i Febr. Md. d. A., blev til Dels genopbygget i Sommerens Tid. Bygningens højre Fløj er kun paa begyndt hvorimod Midterpartiet og venstre Fløj er fuldført, smukkere og bedre end sidste Aar. I Midterpartiet findes et smukt, rummeligt Kapel, hvor den daglige Gudstjeneste og andre Røder holdes; den øvrige Del af Bygningen op-tages af Kloster og Elevarer, Køl-ten og Spisestue.

Den 15. Septbr. d. A. begyndte Ansagar College sit 2. Stoleaar, men paa Grund af, at Haandværkerne stadig var i Arbejde, blev den formelle Aabning højtidelighed først afholdt d. 13. Oktbr. Ved denne Lejlighed talte Professorene Foght og Wagner paa Engelsk, Pastor Chung, Steep Eye og Pastor Gertsen, Hutchin'on paa Dansk. Stolen har som Døbtifet 241 Elever, hvoraf de 53 an-tom her til den 1. Decbr. Desuden ven-tedes der ca. 25 flere. Vi skal ikke op-egne de mange forskellige Gaver, hvori der gives Undervisning, men blot sige at Arbejdet gaar med Liv og Lyst og at vi haaber at kunne opvise smukt Eksamensresultater. Ansagar College har jo sat sig et højt og straalende Jd at, et ædelt og værdigt Maal; det's Aspi-ration, det's Aitraz og Stræben, det's Higen og Tragten gaar ud paa dette; at komme op paa Høide med de bedste amerikanske Skoler af denne Slags. Og det er godt for en Kristendom som denne saa vel som for det enkelte Menneske at have et høit Maal at stille efter, det er altid fortrifflende at blive løst op i Jdealets høje, rene Luft. „En Digter r-hver den, i Skole, Siat og Kirke, som sner Jdealeet bog sit Virke“, siger No-ens gamle Skald. Eller som Bergelind-sang: „Solig den Jdele, som Beges-tings Den har sat over med de brede Vinger.“ Det er kun den friske, ungdom-melige Kraft, der kan rette Jdelet mod et ædelt Maal, det er kun den, der faar Dykte til at høste Sejrens Frugter, Kampens Vn. Kæon Jart sa de ti-den unge Stytte Ginar Lambstæver: „Du sigter til et høit, ophøjet Maal“. Den holde Ungerjvends kette Svar løb saaledes: „Saa bør det sig en vøkker Bueskytte“. Med utvivlsomt Mod og frejagt Haab skriver Ansagar College fremad paa den betraadte Vane, igrig-ester at prøve de unge Kræfter. Ingen Mødgang, saa synes det, formaar at bringe denne Skole i Rnæ, ingen Ulyk-temagter at lue dens Mod; det lader til at dens Virksomhed er paa begyndt, for-

fat og fremmet under selve Daabets Stjerne.

Men vi lærer jo ikke blot for at kunne luge en Forsker; vi lærer for Livet. Naar vi forlader Stolen, skalde vi gerne være bedre stiftede til at tage vor Livs-opgave op, end vi var, da vi kom. Det vi lærer, maa være af en saadan Befal-senbed, at vi kan anvende det i det dag-ige Liv. Det nyttede jo ikke, at vi fyl-der vore Hjerter med en Mængde Læ-rdom, tilstrækkelig saa længe vi bevæger os paa Teorierens Grund, men sving-tende over for det praktiske Livs Krav-ter og Profis maa gaa Haand i Haand. Grundtonen, der gaar igennem Und-erisningen, er dog denne, at ind-plantet i de unge det friske Mod, det ikke viger tilbage for nogen Hindring og ikke giver et ser for nogen Modstand. De-er dig Maalet at udvikle faste Væ-ter, der formaar at bane sig Vej frem, selv paa Steder, der ved første Ø kast synes ubærbare. Det er det, vi lærer gennem den egnlige Underisning, som ind-beret og ubevidt. „Det er Villien, som det gælder, Villien friger eller sælder“, siger Henrik Jøsen. Ja, for den ubæ-jelge Villie er der snart sagt ingen Hin-dringer, der ikke kan overvindes, in-er Høj er, uden at man jo kan svinge sig derop. En Forsatter, der rigtig har vil-let sætte Sagen paa Spidien, siger: „Den Almarzige har givet Mennesken A, me, der er lange nok til at naa Sjæ-terne, det gælder blot om at strækk dem ud.“ Det er Skolens Maal at udvikle en Ungdom, der ikke blot kan finde, men ogsaa fyde sin Plads i det Samfund, hvort den er sat og bestemt til at virke, unge Mænd, der med uimodstaaelig Kraft, og utværlig Energi vil kæmpe for alt, hvad der er ædelt og godt, „Mænd med faste Hjerter“, — unge B-iger, der med Alvor vil tage den Op-gave op, der ligger for dem, „ingen Døgnets Flaner, rendt fra Bog og Maal“ — en Ungdom, der kan gaa til sit Arbejde i et som de gamle Korle, „halvt Veg vært hjul Gud i Hjertet“, der med jublende Glæde og smilende Alvor kan ud-øre si- hverdagsvært, unge Mennesker, der har Dje for Amerikas Storhed og Hjert- for dens Væ, oplyst med en omt oply ugend Kærlighed til dette stor- Vædenrige og hjælpede med ædel Vi slust og man-dig Energi. Saa dan vil den Ungdom blive, som vor „Alma Mater“ sender ut over Nordvesten, ud til Wisconsin's vidi-kratle Skove og Minnesotas og Dako-æ eneløse Prairier. De vil ikke stirre sig blinde paa de mange hule, tomme og foragtelige Ting, der ligger og drager magist Magt. For ganske nylig vi de nogen bilde mig ind, at et Menneske, det ikke havde været Søbat, ikke kunde reg-nes for en Mand. O Janca simplicitas! Hære unge Venner! Anvend dog en on-den Maal stol naar I dømmet mellem det, der er stort og høitligt, og det, der er ringe og elendigt, lær dog at regni med de virkelige Værdier. Lær dog at foretrække Kerne for Skal! „Min ungi-Ben, tag ej Glimmer for Guld, tal Fa sshed dig ikke forblind!“ De Knæ-per, der glimrer rundt om paa So da-ens Uniform, er saamaand hverken af Guld eller Sølv, men kun af blankpol-leret Messing og Staal; de modbydelige Brøl, en Søbat kan frembringe med sine mer eller mindre gyfletæ Musit-instrumenter, er virkelige ite himmelske Melodier, men kun strattende Militar-musik.

Engelsk er et Jøg, som Ansagar Col-lege med Rett- lægger megen Vægt paa. Det er jo af uundtelig Betydning for et Menneske at kunne bruge sit Sprog med Fynd og Fleem, at kunne illæde sine Tanter og Følelser en smut Dragt; —

Orb i Mund og Strit i Bog skal vor Ungdom lære, ret at bruge Kræft og Sp, og Livet i hunds Væ; da vor Mandskab, slog og stærk, hære skal til Røvet, krene Skolens Ungdomsvært, vi, det har gaaet!

Bi har forskellige Foreninger her paa Stolen. Den engelske Forening „B-ladlan“ afholder som Regel Møder med Foredrag, Uplæsning, Debat, Sang og Musik hver Fredag Aften. Den dansk litterære Forening „Frej“ har nylig begyndt sin Virksomhed. Dens Formaal er at udbrede Kundskaben til dansk Li-teratur og Aandsliv ved Foredrag og om og Oplæsning af danske Digterværker. Den holder Møder hver Lørdag Aften. Bi har desuden en Afholdningsforening her paa Stolen. I den rette Forskælle af, at Driffreriet er en Nødværdigelse og Bønlære for Menneskene, har mange af Skolens Læere og Elever sluttet sig til denne Forening. Man hører ofte Folk ræsonnerer saaledes: Vi kan nok lade

være med at drille for meget; det er in-gen Rytte til at indmelde sig i en Af-holdsforening.“ Men det er galt. Dette Ræsonnerment kan ikke staa for en regu-lær Kritik. Vi maa huske paa, at naar en Mand omfatter sin Fortjeneste i be-rusende Drikke, ja er det ikke alrne hans Hustrus og Børns timelige Vel-færd og hans egen jordiske Livsløkke, det drejer sig om; nej, selve hans Sjæls Salighd staa paa Spil. En Sjæl kan jo ikke arbejde i et nedbrudt Væge-me. Og er det da ikke ægte Kristelighed at tage sine svægere Medmennesker ved Haanden og lede dem fremad paa den rette Vej? Dne Tanke, at opværet sig for sine Medmennesker, er, synes jeg, særlig smuk. Jeg vil utvivlsomt, at den for Fremtiden skal være mit Valgprog, naar jeg kæmper for det, der er ædelt og godt; derfor søgte jeg at udtrykke det paa Vers, og Resultatet blev følgende:

„Poor man whom many will de-spise
And no one will condole,
I wish that I could sacrifice
My life to save thy soul!“

Som Bindeled mellem Eleverne ind-byrdes og mellem disse om Omværdnen tj neret Væd, der hedder „Ansagar Col-legian“. Det udkommer en Gang maanedlig og udgives af Skolens Elever. Det er en ut G nspjefling af Livet paa Stolen. —
Hvad hjælp det mig, om Sjijernerne jeg l'ndle
Og kunde deres Afstand regne ud,
Hvis ej den Afstand mig i Sjælen brænde,
Der stiller mig fra Hærlighedens Gud,
Hvis ej jeg sørged' og blev ved at sørge,
Eit Svar jeg laudi i Julens Frygtedud?
Hvad hjælp det mig, jeg ved, at tusind Mile
Wig ryste nær ved Væben i en Troad,
Hvis ej min egen Væben finder H-ile
I Troen paa Guds fæderlige Raad,
Hvis ej jeg ved, at han i H-iners Sale
Er mig ja a nær, at jeg til ham kan tale
Og fange Svar, der stiller Angst og
Værd?"

Unger Chr. Richards. Ogsaa dette paa Ansagar College en klar Fo-aaelse er, ogsaa her er det inde paa den rette Vej. Skolens leders i kristelig Vand, der uendvies i Relation i Klædslerne, og hver Skoledag afholdes der en kort Formiddagsgudstjeneste i Skolens smukke Kapel, hvis Jndre har megen Værdig-hed en Kirke. Desuden er der paa Stolen en „Lutherisk Liga“, der hver Uge afholder et Bønnemøde eller en Guds-tjeneste. Det er Retningen, at Eleverne selv skal lede disse Møder, hvilket ogsaa som oftest har været Til-fældet. En hyggelig Stemning hviler over disse Møder, og aldrig har jeg set mig mere lykkelig end ved at sær-vele blandt disse troende unge Men-ne-ker, hvis bedste Drister, hvis ædleste Stræben gaar ud paa dette: at bidrage til at lære Guds Riges Udøvelse ind i ty og glimrende Fremtidsplaner.

Naar jeg nødsgerigt spejder ud i Fremtiden i Haab om at kunne stime de Finier, som Fremtidskulturen skal følge, saa er det, som om jeg ser det i Skilt, ja har en Følelse af og en siller Forvisning om, at vor lærer Ansagar College har et betydningsfuldt Kalb, it udføre. De Spor, der sætter og fremtidigt vil sætte i Udøvelsen, vil lemt eller albrig udvikkelse. Maatte det da lykkes de unge Mennesker, som det udbønder, den amerikanske Ungdom, som jeg elsker og gerne vilde se saa fremad-kræbende og saa retværdigt som muligt, den Ungdom, der holder Fremtiden i sin Haand og staaer i Bøgt med den, at være med til at fremme Guds Riges B-ner og leve et Liv til Været for ham! Maatte de saa Raade til at gøre dette store Verdensrig, som vi alle elsker, til et Land, hvor Guds eget Ord er den irkænde Drifkraft, den bevægende Mar-sak til alt, hvad vi foretager os, stort eller smaat, hvor Julesjernen fra Beth-lehem er det Lys, der leder os fremad og hjemad mod Himlen! Naar disse mine listigste Drømme engang bliver til Virkelighed, naar disse mine kæreste Tanker engang bliver til Rød og Væd, da er der ingen, absolut ingen, der vil glæde sig mere derover end den, hvis Navn staaer under disse Finier, det unge Amerikas trosfælle Søn:

M. Rasmus Jensen.
Modre.
Want eller Været her breder lte. Sids det ærbø-
dige for Været vedes Sønner. Der gives en Konstitu-
tion med Kærlig herfor, og jeg skal læse det en Måne-
ning som en ædel Fremhævdning, 1903 Hærbredde
mit Børn og mange andre.
MRB. G. SUMMERS
Box D. Notre Dame, Ind